

Als 15-jarig meisje viel ik voor de charme van de beruchtste seriemoordenaar van Nederland: Hans van Zon.

Hij kreeg levenslang na de bekentenis zijn slachtoffers te hebben afgeslacht om zijn moordzucht te bevredigen.

Zijn genadeloosheid vond ik weerzinwekkend en fascinerend tegelijk.

Na zijn gratie in 1986 zocht ik hem op als journalist en hij maakte me deelgenoot van zijn bloedstollende delicten.

Lustmoordenaar Van Z. gunde me een blik in zijn brein in ruil voor de belofte dat ik in jarretels zou dansen op zijn graf.

– Loes Leeman

‘Om te achterhalen wat een seriemoordenaar echt beweegt zijn politieverhoren vaak te kort. Loes Leeman pakte het anders aan en verhoorde Hans van Z. op haar manier. Het winnen van zijn vertrouwen en het krijgen van details over zijn demonische misdaden bleek een ingrijpende persoonlijke investering in het ontdekken van de waarheid. De aantrekkelijke vlotte verschijning die Leeman had leren kennen bleek een kwaadaardig drankorgel, maar ze ontdekte ook enkele menselijke kanten aan de man die zijn eigen grootste vijand was.’

– *Carlo Schippers, gedragskundige bij de
Landelijke Eenheid van de politie*

‘Loes Leeman is in staat de meest ongrijpbare en de meest onverkwikkelijke individuen tot een interview te verleiden. En dat verleiden moet bij seriemoordenaar Hans van Z. letterlijk worden genomen. Haar methodes moet je niet langs de meetlat van de journalistieke ethiek leggen. Maar het resultaat van Leemans ‘erotische research’ is ronduit indrukwekkend.’

– *TV-presentator Jaap Jongbloed
(deed het enige tv-interview met Hans van Zon)*

JARRELS VOOR EEN SERIEMOORDENAAR

MIJN JAREN VOL SENSUELE LIEFDE EN DODELIJKE ANGST
MET LUSTMOORDENAAR HANS VAN Z.

LOES LEEMAN

JUST
PUBLISHERS

Met dank aan Ton van Dijk

Auteur Loes Leeman
Copyright © 2020 Loes Leeman | Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Ben Gross
Foto omslag Archief Utrecht
Foto's binnenwerk Anefo/Ga het na en Archief Loes Leeman
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Redactie Tekstbureau Tempelier
Productie Hanzeboek

ISBN 97890 8975 339 7
ISBN 97890 8975 304 5 (ebook)

NUR 339

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

1. Verliefd op een ladykiller
2. De arrestatie
3. Moordproces van de eeuw
4. Hans van Z. krijgt gratie
5. Jeugd Hans van Z.
6. Nachtelijke gesprekken
7. Interview over tbr
8. Eerste lieflijk contact
9. Huwelijk Hans en Riet
10. Moord op minnares Coby
11. Uit echtelijke sponde gezet
12. Kwade genius Ouwe Nol
13. Rol concubine Caroline
14. Moordaanslag op weduwe
15. Driehoeksverhouding
16. Video moordlocaties
17. Zelfmoordpoging
18. Verlofperiode
19. Niet bewezen moorden
20. Huwelijks crisis
21. Echtscheiding
22. Familie Van Zon
23. Nazaten Hans van Z.
24. Van Zon zoekt werk
25. Anonieme Alcoholisten
26. Hans wordt vermist
27. Riet vindt biologische moeder
28. Stage bij Deadline

29. Riooljournalistiek
30. Filmregisseur Van Zon
31. Uitzending Deadline
32. De kater
33. Voer voor psychiaters
34. Blauwbaards kamer
35. Delfzijlse moordflat
36. Droom van een moordenaar
37. Zonsondergang

HOOFDSTUK 1

Verliefd op een ladykiller

Ik leerde Hans van Zon kennen in de zomer van 1965.

Hij hokte samen met een vrouw op een bovenetage aan de Leidseweg in Utrecht. Ik woonde met mijn ouders om de hoek in een van de straatjes achter de Rijksmunt. Hans was vierentwintig jaar, in mijn ogen al een oude man. Zijn haar kamde hij, net als mijn vader deed, strak naar achteren. Het glom van de brillantine. Hij droeg drielidige kostuums, een stropdas en glimmende puntschoenen. Mijn vriendjes droegen witte spijkerpakken en hadden beatlehaar, een wereld van verschil. Maar ik vond Hans, met zijn felblauwe ogen en brutale glimlach, een knappe vent en werd verliefd op hem. Met zijn donkere zonnebril en een sigaret nonchalant in zijn mondhoek hangend, leek hij wel wat op een gangster uit de film. Heel spannend.

Ik keek verlangend naar hem uit als ik met een klasgenootje van de ulo naar huis liep. Zij woonde in een hofje vlak naast de bovenwoning van Hans. In dat hofje stalde hij zijn scooter. Ik vond die scooter, een Vespa, het einde. Wat zou ik daar graag eens op rijden.

Mijn vriendin en ik hielden om beurten de wacht, zodat we ongezien op het zachtleren zadel konden gaan zitten. Op een middag zat ik weer eens te zwijmelen bij zijn scooter toen Hans de hoek om kwam. Mijn hart maakte een sprongetje en ik voelde het bloed naar mijn hoofd stijgen. Hij moest lachen om

mijn blos. Ik nam de kans waar om te bedelen om een ritje op zijn scooter. Er zelf op rijden mocht niet, maar hij nodigde me wel uit voor een tochtje achterop. Dat wilde ik maar wat graag!

Ik sloeg mijn armen stevig om zijn middel en drukte me dicht tegen hem aan. Wat voelde ik me veilig bij mijn ridder achterop zijn stalen ros! Ik genoot van het hangen in de scherpe bochten die Lombok rijk was en die Hans met veel zwier nam. Het was eng en lekker tegelijk.

Zijn vriendin heette Caroline. Ze was van oorsprong een Italiaanse. Hans en zij spraken Engels met elkaar. Ze leek me een stuk ouder dan Hans en ik vond het maar een saai type met slome slaapkamerogen. Ik voelde jaloezie als Hans zich voor haar uitsloofde. Heel charmant hield hij de deur voor haar open. Ik kwam het stel eens tegen, toen het samen het nabijgelegen park *Oog in Al* bezocht. Caroline zat op een bankje. Ze keek meisjesachtig lachend naar haar minnaar. Hans maakte foto's van haar in diverse standjes.

Ik bleef staan kijken. Een eend, een dikke woerd, waggelde achter Hans aan. Ik vroeg Hans of die eend zijn huisdier was. Hij vertelde dat hij het beestje had geadopteerd omdat het kruispoten had. Daardoor zette hij zijn zwemvliezen op elkaar en kon niet goed meekomen met de andere eenden. 'Hij woont bij mij,' liet Hans me geloven, 'maar ik ga af en toe met hem naar het park. Hij zwemt vanaf mijn huis achter me aan via de Leidse Rijn.' Ik hing aan zijn lippen. Bezitter van een supergave scooter en nog hoeder van een gemankeerde eend ook, wat een held. Dat hij de eend vóór die middag nog nooit had gezien en het stomme beest simpelweg achter hem aan waggelde vanwege de stukjes brood in zijn zak, hoorde ik pas jaren later.

Hans maakte op mijn wijkgenoten een patente indruk. Zijn buurvrouwen groette hij met zijn innemende glimlach en met de mannen tapte hij schuine moppen, onderwijl flirtend met passerende jonge meiden.

Ook met mij maakte hij zo nu en dan een praatje. Ik voelde me vereerd dat zo'n ervaren ladykiller geïnteresseerd leek in mij, nog maar een bakvis. Als hij met me sprak, voelde ik dat hij me met zijn staalblauwe ogen keurend opnam. Verwarrend, maar ook opwindend. Hij stelde vrijpostige vragen en wist me op geraffineerde wijze intieme ontboezemingen te ontlokken. Hij vroeg of ik wel eens verliefd was en op wie en welke geheimen ik zoal op seksgebied uitwisselde met mijn vriendinnetjes. Opgroeiend in de woelige jaren van de seksuele revolutie had ik het nodige geëxperimenteerd en door de spanning die Hans bij me opriep, praatte ik er openhartig over. Hij was zeer geïnteresseerd in de vrije seks van de opkomende Flower Powerperiode en hij wilde weten of ik wel eens masturbeerde en waar wij, jongelui, elkaar ontmoetten.

Ik vertelde dat ik meestal naar de werfkelders aan de Oudegracht ging. Naar *The Cavern* en *Club 5*, de later beruchte coffeeshop *Sarasani* van mijn stiefbroertje Holly Hasebos. Ik dweepte in die tijd met de 'jeugdbende' de sjorsklanten. Alternatief geklede jongeren uit de betere klasse, die in een onduidelijke strijd verwickeld waren met de vetkuiven uit de betonbuurt. Een sjorsklant reed op een Puch met een verhoogd stuur en vetkuiven, nozems, scheurden rond op Kreidlers en Zündapps, zogenaamde buikschuivers. Hun meiden droegen petticoats en suikerspin-kapsels en ze stonden te swingen op rock & roll-muziek. Wij, sjorsklanten, luisterden naar protestsongs en beatmuziek.

Hans van Zon zei meer van Franse chansons te houden. Hij bewonderde onder andere de chansonnière Édith Piaf. De cultuurstrijd van mijn leeftijdgenoten zag hij als puberaal. Hij zocht het liever hogerop. Hans kwam uit een eenvoudig milieu en zei geen kans te hebben gehad om te studeren. Hoewel hij nooit een universiteit van binnen had gezien, wist hij met veel elan de student uit te hangen. Bij voorkeur mengde hij zich onder de intellectuelen in de Utrechtse Tres-kroeg *De Lindebar*, aan de Nieuwegracht. Daar dronk hij regelmatig met zijn vriendin Caroline een cointreautje. Hans had een hoop bravoure en straalde iets zinnelijks uit. Ik hoopte dat hij me eens mee uit zou vragen, maar dat gebeurde niet. Ik was ongetwijfeld veel te jong voor hem, gezien zijn voorkeur voor rijpere vrouwen.

Op een avond kwam ik hem tegen in de studentensociëteit *Veritas*. Ik was naar binnen gesmokkeld door een eerstejaars student rechten. Hans was er met veel kapsones binnengestapt, zogenaamd als lid van het corps. Behoorlijk aangeschoten oreeerde hij met zijn donkerbruine stem teksten van Homerus. Die zeiden mij niet veel, maar hij oogstte veel succes bij zijn toehoorders. Toen Hans mij tussen zijn gehoor ontwaarde, knipoogde hij en trakteerde me op een glas wijn.

Hans haalde zijn kennis over de Griekse dichters voornamelijk uit boeken die hij leende bij mijn moeder. Zij zwaaide de scepter over de bibliotheek in de Damstraat, schuin tegenover de woning van Hans aan de Leidseweg. Wekelijks kwam Hans bij haar zijn leesvoer halen. Hij vertelde over zijn geliefde schrijvers. Zo las hij romans van Gerard Reve, Harry Mulisch en Jan Wolkers en kon hij hele gedeelten uit zijn hoofd voordragen.

Mijn moeder legde de boeken die hij graag las voor hem opzij. Ze was gecharmeerd van haar beminnelijke klant die zijn boeken keurig op tijd ruilde. Met name zijn gesoigneerde uiterlijk kon haar zeer bekoren. Ze vond hem beleefd en welbespraakt. Heel wat beter dan de melkmuilen met wie ik omging. Maar ook al deed Hans nog zoveel moeite om belezen over te komen en geaffecteerd te spreken, hij was wat men in de domstad een ‘t-slikker’ noemde, een inwoner van ‘Utrecht’ die de letter ‘t’ aan het eind van een woord inslikte.

Een mankement dat zijn afkomst verraadde.

HOOFDSTUK 2

De arrestatie

Het was in het najaar van 1967.

Ik had Hans van Zon een tijdje niet gezien of gesproken. Sinds onze ontmoeting in de studentensociëteit kwamen we elkaar nog maar zelden tegen. We zwaaiden af en toe eens van een afstandje of maakten een praatje op straat. Eenmaal hadden we nog een korte ontmoeting in de bibliotheek van mijn moeder. Hij vroeg belangstellend hoe het ging. Een gesprek met hem bezorgde me nog altijd een rilling over mijn rug en vlinders in mijn buik, maar nadat ik het ouderlijk huis had verlaten om op mezelf te gaan wonen, verloor ik hem uit het oog en uit het hart.

Pas tegen de kerst vernam ik weer iets over hem. Het was tijdens een bezoekje aan mijn ouders dat mijn moeder aan tafel het *Utrechts Nieuwsblad* zat te lezen en ineens uitriep: ‘Dat is me ook wat! Die keurige Hans van Zon van hier om de hoek is gearresteerd voor moord.’

Ze las voor: *‘Na de roofoverval op een weduwe in de Haverstraat heeft verdachte Hans van Z. in drie dagen tijd vier moorden bekend en mogelijk heeft hij nog veel meer misdaden op zijn geweten.’*

Ik was geschokt. Hans van Z. – zijn initiaal zou voor altijd garant staan voor een huivering – ónze Hans van Zon een viervoudig moordenaar?

Ik kon, nee, wilde het bijna niet geloven. Mijn moeder zei iets over een misdadige glans die ze eigenlijk altijd al in zijn ogen had gezien. Waar had ze het over? Ik had niets gezien! Hans de liefdevolle dierenvriend, mijn grote stille liefde! Hij werd verdacht van bloedige moorden! Het nieuws overdonderde me. Met groeiende afschuw las ik over zijn daden. Hans van Z. was op 13 december 1967 gearresteerd in zijn appartement aan de Leidseweg, waar hij nog altijd woonde met zijn vriendin Caroline. Eerder die dag had hij geprobeerd de 66-jarige Elisabeth Woortmeijer in de Utrechtse Haverstraat met een loden pijp de schedel in te slaan. Hij was er met haar spaargeld vandoor gegaan.

Wonder boven wonder overleefde de weduwe de roofoverval. Ze kon in het ziekenhuis, waar ze was opgenomen met een wond aan haar neus en een zware hersenschudding, een haarscherp signalement van de overvaller geven. Het profiel van de dader kwam overeen met dat van de jonge vriend van een vroegere vrijer van mevrouw Woortmeijer, de Utrechtse crimineel Nol Rietbergen, alias Ouwe Nol, een goede bekende van de politie en van Van Z..

Ik vroeg me af of Hans al mensen vermoordde in de periode dat we samen in het hofje zaten, waar hij zat te vissen naar mijn prille sekservaringen, de tijd dat ik ervan droomde hoe het zou zijn om met hem te vrijen. Had ik het risico gelopen om door hem vermoord te worden? Die gedachte deed mijn adem stokken.

Ik las dat de eerste bewezen moord die hij gepleegd had, die op zijn Amsterdamse vriendin Coby van der Voort was, in april

1967. Een vriendin, over wie hij met mij nooit had gesproken. Volgens het artikel drogeerde hij haar, sloeg haar daarna de hersenen in en bewerkte haar met een mes. Haar lichaam werd pas een paar dagen na de moord gevonden. Hans was gehoord door de politie, omdat hij volgens de schoonzus van het slachtoffer een goede vriend was van Coby, maar hij wist buiten verdenking te blijven.

Pas in mei van dat jaar kwam hij opnieuw bij de politie in beeld toen de 80-jarige Jan Donse van feestwarenwinkel *Cupido* in Utrecht vermoord werd gevonden. Opa Cupido kende ik goed. Welk kind uit de buurt had zich niet staan te vergapen aan de bonte uitstalling in de etalage van Feest & Bruiloftsmagazijn *Cupido* aan de Laan van Nieuw Guinea? Daar kocht je stinkbommen en jeukpoeder en verkneukelde je je om de gekke maskers, verkleedpakken en scheetkussens. Iedereen wist wie Opa Cupido was. Hij was geliefd bij jong en oud. Walgelijk te bedenken, dat deze brave man was doodgeslagen door Hans.

De kranten meldden dat Van Z. door de politie op het matje was geroepen, omdat zijn criminele vriend Ouwe Nol een verdachte rol bij de moord op Donse had gespeeld. Nol had eerder, tijdens het uitzitten van een gevangenisstraf, de roddel rondgestrooid dat de oude Cupidobaas 'er warmpjes bijzat'. Hij had deze informatie van een familielid van Donse, die wist dat de oude man zeker vijftientigduizend gulden in huis verborg. Dit familielid had dat bedrag achterover willen drukken, maar durfde de klus zelf niet aan. Ouwe Nol werd getipt. De politie kreeg het vermoeden dat die zijn jonge vriend Van Z. had aangezet tot de overval op Donse.

Hans werd kort na de moord gehoord. Hij had voor een goed

alibi gezorgd, en kon aantonen dat hij op het tijdstip van de moord op zijn scooter onderweg was geweest naar Amsterdam.

In gedachten ging ik terug naar mijn ritje achterop die scooter bij Hans. Wat had ik ervan genoten om mijn armen om hem heen te slaan en de warmte van zijn brede rug tegen mijn borst te voelen. Nu moest ik bij die gedachte alleen al huiveren.

De politie geloofde Hans op zijn mooie blauwe ogen en hij ging vrijuit voor de moord op Donse.

Maar door de heldere beschrijving van het uiterlijk van haar roofovervaller door de weduwe Woortmeijer, werd het voor de leden van het team een simpel rekensommetje. Ze toonden haar foto's, waaruit ze direct Hans selecteerde. Van Z. kreeg opnieuw de duimschroeven aangedraaid en gaf de aanslag toe. Na zijn arrestatie, en vele uitputtende verhoren later, bekende hij dat hij, tussen 29 april en 13 december 1967, drie moorden had gepleegd, inclusief die op een melkboer in Heeswijk plus een laatste moordpoging op de weduwe.

Met deze verklaring en door het feit dat hem nóg een moord ten laste werd gelegd, die op de Rotterdamse Elly Hagers, gepleegd in 1964, was Hans van Z. een unieke figuur geworden in de criminele geschiedenis van ons land.

Nooit eerder was in Nederland iemand van zoveel moorden tegelijk beschuldigd. In de kranten werd hij afgeschilderd als de 'Nederlandse Landru', naar de Franse, negentiende-eeuwse vrouwenmoordenaar, en als de 'Captain Blood' van de jaren zestig.

In de twee jaar die volgden tot het proces zou plaatsvinden in de Utrechtse rechtbank, werden de gangen van Hans grondig nagegaan. De recherche maakte bekend beduusd te zijn door